

Đuông Đuông

Một chiều em tay đây tay đó nhau trên lối đi em đi nhẹ nhẹ vào đời. Bỗng vồng
tay tôi nâng niu mùa thu thức giấc đưa em vào ngày tháng vô vàn, kể từ
em, đem cô đến mục lên phố vắng khi em mang nụ cười khỏi đời, Từng chiều
đi nghe như cội lòng mình tê tái, ngỡ như đời còn gọi đến nhau Ngày
đó khi một lần tiếng hát đồng loạt đưa em vào vũng trời lấp lánh bằng những cánh sao trời đầy đời mắt
ngước trời nhìn. Em, Em xa dần ngày đời hoang vắng tôi đi về luôn chúng kẻ lạc, anh
này còn trên kiếp hoang vu. Một mình đi lang thang trong mùa đông rét
mướt; nghe bỏ vơ hồn mình lạc loài, buồn tấy lên, trên đường như gầy xanh của
tuổi, trên hàng ngày hẳn vết đời mình. Tôi mùa đông, lòng khô đi niềm tin tôi
đá trên đời này này mình còn gì, và giọng sông trôi đi vô tình mang tất
cả cuộc đời này của người này tôi...

